

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Αναζητώντας το στίγμα της μουσικής στην “ΑΙΜΩΔΙΑ για τσέλλο και δύο φωνές”, αισθάνθηκα με βεβαιότητα πως το κλειδί ήταν να ακούσω μέσα μου τη “φωνή” του τσέλλου. Ανιχνεύοντας το ποιητικό κείμενο της Ματίνας Μόσχοβη φράση τη φράση, λέξη τη λέξη, ακόμα περισσότερο ανάσα την ανάσα, να βρω σε ποια “θέση” σε σχέση με τις δύο γυναικείες φωνές – τη μητέρα και την κόρη, την Κλυταιμίστρα και την Κασσάνδρα – στέκεται το προκαθορισμένο από την ποιήτρια μουσικό όργανο.

Τι έχει να πει, τι αισθάνεται, τι σκέφτεται, γιατί βρίσκεται εκεί.

Με τη θέλησή του παραμένει; Τι προσδοκά;

Και είναι πρώτο που εμφανίζεται στην παρουσίαση των δρώντων προσώπων.

Είναι πρώτο που μιλά; Προϋπάρχει ή απορρέει από αυτά;

Είναι η *τρίτη φωνή* ; Όχι. Είναι η πρωταρχική φωνή – το τραγούδι προϋπήρξε της ομιλίας.

Μία τρίφωνη Αντίστιξη. Όλο το έργο - πριν από το έργο και μετά από αυτό.

Όχι απλός συνοδός, όχι μόνον σχολιαστής.

Ο καθρέφτης, όχι, η κραυγή του πόνου μπροστά στην οδυνηρή σχέση ή στη μη σχέση των δύο Γυναικών.

Οδύνη, χορός, ανάσα και προσμονή.

Θρήνος, έξαρση, προσδοκία, στοχασμός, απόφαση, απορία, ορμή και χάδι.

Το ηχητικό κύμα εκείνο, από το οποίο προερχόμαστε και στο οποίο καταλήγουμε.

Έφη Μαρκουλάκη